

ligere Folkehold til at sortere hele den Historie. Jeg er aldeles overbevist om, at naar alt dette samles sammen fra hele Landet og sendes til Bibliotekerne, bliver det adskillige Jernbanevogne fulde til hvert Bibliotek, som saa skal sorteres og ses efter, og hvoraf man kan sige, at alt det, jeg nævnte før, kan smides til Side. Jeg mener derfor, at det vil være rigtigt at sætte en Begrænsning, for ellers komme vi for langt ud.

Den ærede Minister henviste til, at denne Begrænsning kan sættes i de ministerielle Bestemmelser, der er Tale om i § 5. Men jeg er ingen Ynder af i en ny Lov at faa sat en saadan Bemyndigelse for Ministeren til at udstede slige Bestemmelser. De komme desværre nok af sig selv efter Loven. Det er jo saadan, at hver Gang vi have vedtaget en Lov, saa følger der jo gerne et større eller mindre Antal ministerielle Resolutioner og Forklaringer og andre Skrivelser efter denne Lov. Men saadan uden videre at indsætte i Loven, at man overlader Ministeren hele Resten, synes jeg er at gøre Uret mod Bogtrykkerne, for Bogtrykkerne kunne aldrig vide, om der findes en fast Norm; de ville bevæge sig paa gyngende Grund, naar ikke Loven siger bestemt, hvad Afleveringspligten gælder.

Med Hensyn til de embedsmæssige Skrivelser og Aktstykker, som blive trykte, kan jeg heller ikke dele Ministerens Syn, at disse ikke skulle være Afleveringspligt underkastede. Det er godt nok, at de gemmes i Arkiverne, men disse Arkiver ere ikke saa tilgængelige for Publikum, som de kunde være, og som de efter en vis Tids Forløb burde være for disse Aktstykkers Vedkommende. Jeg ser ikke, hvorfor jeg som Privatmand, naar jeg vil udsende en fortrolig, som Manuskript trykt Skrivelse til en større eller mindre Kreds, hvori jeg lægger mine private Sager frem for denne fortrolige Kreds og kun for denne, skal aflevere Eksemplarer til Bibliotekerne, medens en Statsmyndighed, som har langt vigtigere Sager mellem Hænderne end de private Smaasager, jeg kan have, skal være undtagen fra Afleveringspligten. Jeg kan ikke se, hvorfor de embedsmæssige Aktstykker ikke maa lægges frem i Bibliotekerne, naar deres Offentliggørelse ikke længere træder hindrende i Vejen for de Formaal, for hvis Skyld de ere fremkomne. Jeg synes, den ærede Minister ser for snevert, for ministerielt paa denne Ting.

Med Hensyn til Maaden, hvorpaa man skal adskille Leveringspligten, saaledes at Forlagsboghandlerne fik en Del af den og Bogtrykkerne en anden, udtalte jeg den Gang, jeg havde Ordet, at det kunde have sine Vanskeligheder. Men jeg tror ikke, det er umuligt, og den ærede Minister maa jo ogsaa indrømme mig, at der ad den Vej vilde blive mere Orden i Sagerne. Hvis den ærede Minister havde set, hvorledes disse Sager, der komme fra Bogtrykkerne, indpakkes og forsendes, og hvorledes de blandes imellem hinanden, saaledes at man er klar over, at det, naar de komme til Bibliotekerne, vil koste et stort Arbejde at sortere dem og faa hver Del lagt sammen, hvor det hører til, saa vilde Ministeren ogsaa se det paa samme Maade som jeg; at det vilde være en stor Vinding, hvis man kunde naa dertil, at det blev den, som fik det færdige Produkt til Slut i Hænde, der fik Afleveringspligten, og jeg tror ikke, det var umuligt at gøre dette. Det er ganske rigtigt, at det splitter Afleveringspligten i to Dele, men jeg tror godt, man kunde gennemføre det, og at det vilde have sin store Betydning. Men for øvrigt vil jeg selvfølgelig forbeholde mig siden hen eventuelt at fremkomme med Ændringer i de Retninger, som jeg her har omtalt.

Oscar Hansen: Det ærede Medlem fra Aarhus har vistnok misforstaaet mig. Min Opfattelse var den, at af de fortrolige trykte Ting var der noget, der ganske sikkert burde være afleveringspligtigt, og det var blandt andet Aktieselskabers Regnskaber, men derimod fandt jeg, at der var adskilligt andet, som ikke burde være det, og som det maaske ligefrem er en Uret at underkaste en saadan Afleveringspligt. For Aktieselskabers Vedkommende synes vi altsaa at være af samme Opfattelse, derimod er jeg bange for, at der vil være praktiske Vanskeligheder ved den af det ærede Medlem foreslaaede Deling af Afleveringspligten mellem Forlæggeren og Bogtrykkeren. Det ærede Medlem synes at gaa ud fra, at saa snart en Forlægger faar sine Ting fra Trykkeriet, findes de hæftede hos ham alle sammen, men det behøver ikke paa nogen Maade at være Tilfældet. Meget hyppigt og vistnok i Reglen ligge Arkene i Materie hos Forlæggeren og blive først hæftede, naar Forlæggeren har Brug for dem, saaledes at de ogsaa fra Forlæggeren ville kunne afleveres til Bibliotekerne i enkelte Ark